

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

י"ד ניסן תשפ"ה 1280
שבת הגדול - פרשת צו

ערב חג הפסח

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:30	18:46	18:40	18:39
19:43	19:45	19:45	19:44
20:18	20:20	20:20	20:19

הילולא דצדיקיא

- י"ד ניסן
רבי יוסף צבי הלוי דינר
ראב"ד לונדון
- ט"ו ניסן
רבי שמואל הלוי וואזנר
בעל 'שבט הלוי'
- ט"ז ניסן
רבי נהוראי ג'רמון
ראב"ד ג'רמא
- י"ח ניסן
רבי מאיר אבוחצירא
'בבא מאיר'
- י"ח ניסן
רבי ששון פרסיאדו
בעל 'שמן ששון'
- י"ט ניסן
רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה
- כ" ניסן
רב האי גאה
ראש ישיבת פומבדיתא

בתאווה מרובה נטל את נתח הבשר והכניסו לפיו מבלי לברך, ולאחר מכן לגם מן המשקה החרוף לגימות קולניות. כל אותה עת עמד החפץ חיים זצ"ל מן הצד, כשהוא נרעש ונדהם מן המחזה שנגלה לנגד עיניו, ומכיוון שלא יכול היה לעצור בנפשו - ביקש לגשת אל האדם הזה ולהעיר לו על דרכו ועל התנהגותו. משראה זאת בעל האכסניה - עצר בעדו וביקש למונעו מכך בטענה שמדובר ביהודי בור ועם הארץ, אשר לא למד ולא שנה לאחר שבהיותו כבן שבע שנים לערך נחטף מידי הוריו יחד עם ילדים אחרים ונלקח לסיביר. עד גיל שמונה עשרה גדל בין איכרי המקום ולאחר מכן גויס לצבא הצאר ניקולאי למשך עשרים וחמש שנה, לא יפלא אפוא כי התנהגותו כה גסה. ועל כן אין טעם לנסות ולהוכיחו והדברים וודאי ייפלו על אוזניים ערלות.

אולם החפץ חיים דבק בעמדתו, מעוניין הוא לשוחח עימו ומשוכנע שכבר ימצא את הדרך לליבו. ניגש הוא אליו והושיט ידו לברכת "שלום עליכם", ובנעימה ידיוותית ולבבית פתח ואמר "שמעתי עליך שבתור ילד קטן נחטפת מבית הוריי וביחד עם ילדים אחרים נלקחת לסיביר הרחוקה. גדלת בין גויים ולא זכית ללמוד - ולו אות אחת מן התורה. למעשה עברת את הגיהנום בזה העולם, לאחר שהרשעים ביקשו לא פעם להעבירך על דתך ואילצו אותך להתגאל במאכלות אסורים. ולמרות כל זאת, נותרת יהודי, לא השתמדת! מאושר הייתי אם היו לי זכויות כשלך, והייתי בן העולם הבא כמותך. דע לך כי מקומך בעולם האמת הוא נשגב ביותר, שם תזכה לשהות במחיצת הצדיקים וגאוני עולם. אין זה דבר של מה בכך, לסבול ייסורים שכאלו למען היהדות ולמען כבוד שמים במשך עשרות שנים בצרפות, וזהו ניסיון גדול יותר משל חנניה מישראל ועזריה..."

דמעות נקו בעיניו של החייל לשעבר. הוא נזדעזע מן המילים האמיתיות והלבביות שנבעו מלב טהור, ואשר החיו את נשמתו המיוסרת.

משנודע לו מיהו העומד לפניו - פרץ בבכי עז והחל לנשק את ידיו של הצדיק.

נענה החפץ חיים ואמר "אדם שכמוך שזכה להימנות על הקדושים שמוסרים נפשם בחיים חיותם, על קידוש ה'. אם תקבל על עצמך לחיות מעתה את שארית ימין כיהודי כשר - לא היה אדם מאושר ממך עלי אדמות!.... ואכן, היהודי הזה לא עזב את החפץ חיים עד שנעשה לבעל תשובה וצדיק גמור. הנה זוהי דוגמא מאלפת המלמדת אותנו כי הניצוץ הטהור טמון עדיין בליבו של כל יהודי ואף אם הוא רחוק מאוד מן התורה והמצוות, עדיין נשמתו קשורה ומחוברת בעבותות אהבה אל הקדושה ששרתה בבר סיני, והקדושה הזו מושרשת בתוכו, וכאשר מעוררים אותו לתורה ונופחים בו רוח חיים - תיכף מתעוררת אותה הארה והוא הנפכת לשלהבת גדולה.

ועל האדם לדעת כי אם ישתדל לשמור את מצוות ה' וללכת בדרכיו ולשמעו בקולו, מובטח לו כי ישיעא דשמיא תלווהו בכל דרכיו ובכל אשר יפנה ויעשה ישכיל ויצליח, ועלולם לא תצא תקלה מתחת ידיו.

ויהי רצון שחפץ ה' בידענו יצליח ללמוד וללמד לשמור ולעשות את כל דברי התורה הזאת, אמן ואמן.

משניר לדוד

עשיית המצוות באש ההתלהבות

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה" (ויקרא ו, ב)
 כותב רש"י - אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות. אמר רבי שמעון בר יוחאי, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס, עד כאן.

בידוע שהיה לכהנים רווח מסוים מכל קרבן, הם היו מקבלים חלק מבשר הקרבן מלבד בקרבן העולה, שהיה נשרף כליל על גבי המזבח ועור העולה בלבד היה לכהנים, וחששה התורה שמא הם יתעצלו בהקרבתה לכן הוצרכה התורה לזרז אותם חרף העובדה שיש להם חסרון כיס.

וכמוכן שיש בתורתנו הקדושה מוסר השכל רב, ולקח לדורות עולם. וגם כיום בעונותינו שחרב המקדש עלינו ליטול מכאן דרך בעבודת ה'. שיזרז האדם עצמו בעשיית רצון ה' יתברך ולא יתעצל בהם. וגם במצוות שיש לו מהם כביכול חסרון כיס ואין לו מהם הנאה כלשהי, ועליו להוציא מעות בעבורן, אם זה בקניית תפילין מהודרות או אתרוג מהודר. וכן במצוות הצדקה וגמילות חסדים עליו להיזהר מאוד לבל יפתהו יצרו לאמור שיחטוף בהוצאות ויקיים את המצווה רק בכדי לצאת ידי חובה ולא מעבר לכך. אלא יסלק את היצר הרע לצדדים ויזרז עצמו לדבר ה' כי צו לשון זירוז הוא, וייתן ממונו מכיסו ברצון ובשמחה כדי לקיים את מצוות ה' יתברך.

גם מקרבן העולה שהייתה נשרפת כליל לה', למדים שכל מעשיו של האדם אף הם צריכים להיות כליל לכבוד ה' יתברך וגם כאשר הוא אוכל, שותה וישן או מתעסק בצרכיו הגשמיים - יכוון בדעתו שהוא עושה זאת לא להנאת עצמו אלא בכדי שיהא לו כח ובריאות לעבודת ה' יתברך ויוכל להמשיך בעבודת הקודש ביתר שאת. ואז נמצא שאף מעשיו הגשמיים ייעשו כולם להיות קודש לה' ולשם שמים.

עוד נאמר (שם ו, ב) "ואש המזבח תוקד בו" לא נאמר תוקד עליו, אלא "תוקד בו". בכהן המקריב את הקרבן. ומכאן נלמד שבשעה שהאדם מקיים את רצון ה' ואת מצוותיו - עליו לעשותן בהתלהבות של קודש וכאילו אש בוערת בעצמותיו בבחינת "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך". כך שכל רמ"ח איבריו וש"ס"ה גידיו יהיו כולם כשלהבת אחת גדולה לעשות את רצון הקב"ה. ולא יקיים את מצוות ה' בעצלתים וברפיון ידים, או בעל כורחו כמצוות אנשים מלומדה. אלא באהבה וברצון, בזריזות ובשמחה כשכל מטרתו רק כדי לעשות נחת רוח ליוצרו.

מרון החפץ חיים זע"א היה נוהג לנדוד מעיירה לעיירה וממקום למקום בכדי למכור את ספריו. פעם אחת נקלע הוא אל האכסניה בוילנא, שם נגלה לעיניו יהודי גס ומגושם אשר התיישב בסמוך לשולחן וביקש מן המשרתת שתגיש לו מיד נתח אוז צלוי וכוס משקה חריף.

מזן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שבת הגדול

שבת זו נקראת 'שבת הגדול' מפני שעם ישראל נזדרזו לעשות את רצון הבורא יתברך שציווה עליהם לקשור את השה בכרעי המיטה ולשוחטו לעיני מצרים.

ובוודאי שבקיום מצווה זו היה כביכול חסרון גדול לבני ישראל שהתבטא לא בחסרון כיס, אלא יותר מכך - חסרון של החיים, שהרי המצרים ביקשו לכלות בהם את זעמם ולהרגם נפש על שביזו את אלוהיהם וטבע האדם להתעצל בדבר שיש לו בו חסרון.

אך בני ישראל התגברו על יצרם הרע ובמסירות נפש גדולה שמעו לקול ה' ובזריזות מרבית קשרו את השה לכרעי המיטה על אף שחיייהם היו נתונים בסכנה. וזוהי דוגמא מוחשית לנו ולזרעינו לדעת כיצד עלינו לעבוד את הקב"ה במסירות ובנאמנות ולקיים את מצוותיו בזריזות, על אף החיסרון שבקיום המצווה, לכן נקראת שבת זו בשם 'שבת הגדול'.

ואת המידה הנפלאה הזו - הזריזות בעבודת ה' ירשו בני ישראל מאברהם אבינו ע"ה אשר גם הוא בערב פסח נזדרז מאוד במצוות הכנסת אורחים במסירות נפש, בשעה שבאו אל ביתו שלושת המלאכים שנדמו כערבים.

ואברהם אבינו ע"ה על אף היותו ביום השלישי למילתו והיה תשוש וחלש ובכל זאת לא חס על בריאותו וקם להכניסם אל ביתו ולשרתם ולהאכילם ולהשקותם, והכל בזריזות ובמהירות כאילו היה עלם צעיר לימים, וכפי שהפסוקים מדגישים "וירץ לקראתם... וימהר אברהם... ויאמר מהרי שלש סאים... ואל הבקר רץ אברהם... וימהר לעשות אתו". לפי שידע אברהם שהיצר הרע יפריע לו בקיום המצווה וירפה את ידיו לקיימה בעצלות מפני חסרון הבריאות שבגופו, ולכן נתגבר עליו ועשה הכל בזריזות ובמסירות גדולה כדי למגר ולסלק מקרבנו את מחשבתו הרעה של יצר הרע. ובני ישראל ספגו אל ליבם הטהור את מידת זריזותו של אברהם ואת מסירות נפשו בקיום מצוות ה' יתברך ואף הם הלכו בעקבותיו.

נוצר לשונך

מחלל כבוד שמים

איסור לשון הרע הוא אפילו אם מגנה אותו בפני ישראל, וכל שכן אם מגנהו בפני נכרים, שאז עונו גדול הרבה יותר. כי מלבד שהוא מבזה כבוד ישראל על ידי זה, עוד הוא גורם בזה רעה רבה לחברו, כי אם יספר על חברו בפני ישראל ענין גנות, לא יחליט תיכף לדבריו, אבל אם יספר על ישראל בפני נוכרי, תיכף יפרסם דבר זה בפני כל, ויגרום לו היזק וצער מזה.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

אבות ובנים בדרך אחד

"צו את אהרן ואת בניו" (ויקרא ו, ב)

תיבת "צו" היא בעצם לשון חיבור - צוותא.

ויש בכך רמז גדול וחשוב בעבודת השי"ת, כפי שביאר בעל האמרי חיים זצ"ל, שבאה התורה ללמדנו שיש לחבר את אהרן הכהן ואת בניו בצוותא חדא, היינו שהאבא והבנים יהיו בצוותא וילכו בדרך אחד.

לגרום לעני נחת רוח

"תפיני מנחת פתים" (ויקרא ו, יד)

יסוד גדול וחשוב מלמדת אותנו התורה ביחס לעני - והיא מידת הרחמים. הרי התורה ציוותה אותנו "פתות אותה פתים" - פתיתה זו נועדה שתיראה כאילו היא מכילה כמות גדולה. ומדוע?

בספר 'דרכי מוסר' מבואר בשמו של רבי אהרון בקשט זצ"ל, שכאשר העשיר מביא קרבנו, והקרן הוא שור, אזי בגלל גודלו של השור לוקח זמן רב עד שנושרף. עובדה זו הייתה גורמת לעני חלישות הדעת.

ובגין כך באה התורה וחסה על כבודו של העני ולכן אמרה התורה "לא יבדיל", כלומר שיש לשרוף את קרבנו של העני - העוף יחד עם הנוצות וכתוצאה מכך תימשך שריפת קרבנו זמן רב יותר וממילא לעני תהיה נחת רוח.

ומכאן אנו למדים עד כמה התורה רוצה להרים את רוחו של העני שלא יהיה שבור ונכנע - ולהיפך מצד השני רואים איך התורה דואגת שהעשיר לא יתגאה בעושרו, כי תועבת ה' כל גבה לבב.

ניסיך שבכל יום עמנו

"ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל" (ויקרא ז, טו)

שאלו לאדמו"ר רבי אברהם מרדכי מגור זצ"ל:

מה טעם נאכל קרבן תודה רק ליום אחד, שלא כמו שאר קרבנות שהם נאכלים לשני ימים ולילה אחד?

וכך השיב האדמו"ר, כמובא בספר 'ממעיינות הנצח':

הנה ידוע שקרבן תודה מביאים אותו על נס, והרי בכל יום ויום מתרחשים אתנו נסים חדשים - ואם כן כיצד אפוא יאכלו מקרבן שהובא על נס של אמש מקרבן תודה שמובא על נס של היום...

שלהבת האש הפנימית שבאדם

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ויקרא ו, ו)

השל"ה הקדוש מביא בשם הקדוש רבי משה קורדובירו זיע"א, שיש סגולה נפלאה להינצל מהרהר עבירה, לומר פסוק זה: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה".

רמז לסגולה הנפלאה מוצא ה'כתב סופר' בעצם משמעות דברי הפסוק, וכך הוא מבאר:

כל מי אשר בלבו יוקדת אש תמיד לה' ופועם בו הרצון לקיים את מצוותיו, ה' עוזר לו שינצל ממחשבה זרה מחשבת פיגול, ומכל שכן שלא יבוא לעשות עבירה בפועל כמו שאמרו חז"ל מצוה מגינה ומצילה.

וזה מה שכתוב: "אש תמיד תוקד על המזבח". המזבח הלא הוא האדם עצמו שהוא מזבח אדמה. ומשם, ממקום המזבח, נוצר האדם הראשון כמו שמבואר בפירוש רש"י בפרשת בראשית. ולפיכך - לא תכבה האש.

הבא ליטהר מסייעין אותו, והמקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מאש מזבח של מעלה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

צלם בהיכל

פעם הוזמנתי לביתו של יהודי עשיר גדול מאד. בעת ביקורי הסתובבתי בין כותלי הבית הגדול - שראוי יותר להיקרא ארמון, והבחנתי שעל קירות הבית תלויות תמונות יקרות ערך ששווי כל תמונה נאמד בסכום כסף רב מאד. מכל פינה זעק אליי העושר הרב של בעל הבית והפאר ניכר בכל.

אולם לצערי הרב, למרות העושר הגדול, לא חשתי בבית זה כל קדושה. עד שבעל הבית הכניס אותי לחדר מזהים ביופיו, שבתוכו היה ארון קודש אשר היה מצופה כולו בכסף. לפי מראהו החיצוני של הארון ניכר היה שהשקיעו בו ממוון רב, וכשבעל הבית פתח את הארון בפני - הדבר ניכר גם לפי תוכנו הפנימי, שכן בתוך הארון היו מונחים כעשרה ספרי תורה מפוראים!

עמדתי נרגש ומשתומם ממראהו של הארון ומספרי התורה המרובים ששכנו בתוכו, אולם לפתע הבחנתי בזעזוע בתמונת צלב, כמעשה עבודה זרה, שהונחה לצד ארון הקודש.

"מה זה? שאלתי המום ומזועזע את בעל הבית, מדוע אתה מחזיק בביתך עבודה זרה?"

"אה, זוהי רק תמונה, השיב לעומתי העשיר, אינני מייחס לה כל משמעות, בטח לא משמעות של עבודה זרה חס ושלום".

נדהמתי לשמוע את תשובתו, והוכחתי אותו בחומרה על כך שהוא מכניס לביתו עבודה זרה ממש, ועוד מציב אותה בסמוך לארון קדוש כל כך!

כשיצאתי מביתו חשבתי לעצמי שיהודי זה הגיע לעיוות קשה כל כך בהעמדת הצלם בסמוך לארון הקודש, כיון שהוא לא חיפש כלל אחר האמת. עשיר זה לא השקיע עמל ויגיעה בעבודת ה' כלל, די היה לו בכך שהוא מקיים את המצוות, ילדיו נשואים ליהודים והוא שומר שבת וכשרות. הוא נהג רק על פי צו שכלו שהורה לו כיצד להתנהג בהתאם ליהדות, ולכן הוא הגיע לסתירה גדולה כל כך בחייו, כשבביתו ארון קודש מהודר בו מונחים עשרה ספרי תורה, ולצידו מונח בשלווה ונחת סמל עבודה זרה.

אך האמת היא שהעיקר היה חסר לו בחייו. חסרה לו היגיעה בעבודת ה' בבחינת 'יגעת ומצאת תאמין'. אילו עשיר זה היה מתאמץ להשיג את האמת הצרופה - בודאי לא היה מגיע לסתירה זו. כי יהודי שמחפש אחר האמת הצרופה בלי שום פניות אחרות - הקב"ה מסייע בידו לגלות את אור התורה הקדושה, וללא היגיעה והעמל לא ניתן להתקדם כלל בעבודת ה'.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "וערבה לה' מנחת יהודה" (מלאכי ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שה' ישלח לנו את אליהו הנביא לבשר על הגאולה, וזה מענין 'שבת הגדול' שבו שלח ה' את משה רבינו ע"ה לבשר לבני ישראל על הגאולה הקרובה מארץ מצרים.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

פרחים ושוקולד הם לא העיקר

חומש ויקרא הוא חומש הקרבנות, הקב"ה מצווה על עם ישראל להקריב לו קרבנות שונים, והנה הנביא ירמיה מוכיח את העם "עולותיכם ספו על זבחיכם ואכלו בשר, כי לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ביום הוציא אותם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח".

ולכאורה דברי הנביא בשם ה' "ולא צויתים... על דברי עולה וזבח" הם פלא, שהרי בחומש ויקרא נצטוו כלל ישראל על כל סוגי הקרבנות, והקב"ה אומר לא בקשתי מכם קרבנות?!

הענין יתבהר על פי משל נפלא שמביאו הרב פינקוס זצ"ל בספר 'תפארת שמשון'.

נצייר לעצמנו בעל ואשה, ביום חמישי בלילה יוצא הבעל ל'סופרמרקט' לערוך את הקניה השבועית על פי רשימה שהכינוה לו רעייתו. ברשימה נכללו מצרכי מזון כלחם, ירקות וכו' ושאר צרכי הבית. הוא אוסף את כל המצרכים וניגש לקופה.

לפני שסיים את החשבון בקופה הוסיף לקניה כמה חפיסות שוקולד עבור הילדים, שישמחו. כמו כן, בצאתו מן החנות ראה מוכר פרחים, ובראשו עלתה מחשבה לשמח את רעייתו ולקנות עבורה זר של פרחים.

הוא מגיע הביתה ומסדר את כל המצרכים במקומם, סידור המצרכים הושלם, ולפתע הבעל מוציא את זר הפרחים ומגיש לרעייתו.

"אוהו, איזה יופי!" היא מתרגשת, אבל הוא עדיין לא גמר: הוא מוציא מאמתחתו את חפיסות השוקולד ומגיש לילדיו. "כזה אבא יקר!"... חושבים הילדים בשמחה.

כעת אף אחד לא מסתכל על הלחם ולא על העגבניות. כולם שמחים במתנות האישיות שקבלו. וחושבים לעצמם: נו, ברוך ה', אנחנו מאושרים...

מרוב הנאה ושמחה על היחס הלבבי, דיברו כולם במשך כל אותו שבוע רק על הפרחים הנאים והשוקולדים המתוקים שקיבלו.

כשראה הבעל שכך הם פני הדברים, אמר לעצמו: זהו זה! כעת ברור לי מה באמת אוהבים בני הבית. ובשבוע שלאחר מכן, כשיצא שוב לקניה השבועית, במקום לערוך את הקניה הנדרשת - לחם, ירקות וכו', קנה לרעייתו זר פרחים כפול וילדים כמות כפולה של חפיסות שוקולד...

הוא חוזר הביתה ומכריז: "תראו מה הבאתי לכם!"... ובטוח שכעת השמחה תרקיע שחקים...

רעייתו מביטה בזר הפרחים, ושואלת: "והיכן הלחם, הירקות ושאר צרכי הבית"?... וכשנוכחה לדעת שלא קנה דבר מלבד הפרחים, התמלאה עליו כעס והביעה באוזניו את התמייה: "אני בקשתי ממך ורדים!"

"והרי בשבוע שעבר הדבר היחיד שעליו דיברת היו הפרחים!"... - תמה הבעל.

אמנם ההבדל פשוט וברור: בשעה שדואג הבעל להביא לאשתו וילדיו את כל הצרכים הנדרשים להם, ובנוסף לזה עוטר את הכל בסרט נאה, ואף מוסיף עליהם זר של פרחים עם קוביות שוקולד - מה טוב ומה נעים. אבל בשעה שהבעל מתעלם מהצרכים האמיתיים של אשתו ושל ילדיו, נראים הפרחים כחסרי כל משמעות, כי הם אינם צורך מצרכי החיים, אלא הם מבטאים את היחס הפנימי, וכשזה חסר - אין לפרחים שום משמעות! כך הוכיח הקב"ה את כלל ישראל: "לא צויתים על דברי עולה וזבח" - וכי בקשתי שתביאו לי קרבנות?!

כלומר, שאר המצוות הן חובות מעשים, וקיומן אינו תלוי במדרגת הלב, ואף כשהאדם אינו אחוז בדרגה הראויה עליו לקיים את המצוה. אבל עבודות הקרבנות הנעשית בבית המקדש עניינה דורון, מתנה המבטאת אהבה. אם אדם שומר את

התורה ומקיים את כל המצוות - הבאת הקרבן כביכול תשמח את הבורא ית', אך אין טעם בקרבן המובא ע"י אדם שאינו שומר את התורה והמצוות כראוי.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א, היה תמיד ואומר על עצמו כי הוא "העבד הקטן של רבי שמעון בר יוחאי", ובכל תפילותיו ותחנוניותיו היה מזכיר ומבקש בזכותו של התנא הא-להי רשב"י זיע"א.

פעם אחת כשחלה הצדיק במחלת הטיפוס ונטה למוות, נכנסו ובאו אצלו אנשי החברא קדישא, וראו כי הוא כבר גוסס ונטה למוות. ומכיון שכן התחילו אלו לקרוא פרקי תהילים ליד מיטתו, כנהוג.

לפתע פקח כ"ק רבי חיים זיע"א את עיניו, התרומם ממיטתו ואמר לאנשי החברא קדישא:

"אתם יכולים לצאת מכאן. אני בריא. הוסיפו לי בשמים עוד עשרים ושש שנים לחיי".

לאחר שהנוכחים סביבו התעשתו מהמחזה המופלא שהתרחש לנגד עיניהם, סיפר להם הצדיק כי בשעה שהוא היה גוסס ואנשי החברא קדישא שעמדו סביבו החלו לומר תהילים, נזדעק ובא סבו כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א לפני בית דין של מעלה וזעק: "אתם צריכים להוסיף לו עוד שנים, כיון שהוא עדיין לא השלים הכל. הוא צריך לחיות עוד כדי להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל היהודים".

כך זעק והמליץ יושר כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א על נכדו במשך זמן מה. ואכן בבית דין של מעלה קיבלו את בקשתו המנומקת והוסיפו לרבי חיים פינטו הקטן עוד עשרים ושש שנים לימי חייו.

הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, נסתלק כשנתיים ימים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה, אשר בה עלו על המוקד שש מיליון נפשות קדושות וטהורות מעם ישראל. אך כבר לפני הסתלקותו חזה רבי חיים ברוח קדשו את השואה האיומה אשר ממשמשת לבוא, ואף התבטא אודותיה באזני בנו, הצדיק הקדוש רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

סח מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

"סיפר לי דודי הצדיק רבי מאיר פינטו זיע"א, שקודם הסתלקותו בירך רבי חיים זיע"א את כל בניו ובני משפחתו, וביניהם את בנו רבי משה אהרן זיע"א, ואמר לו כדברים הללו: "הנה ימים באים יקום גוי אכזר ויכלה חצי מכם ה', ואם זכותי לא מועילה ולא מסוגלת לבטל הגזירה טוב מותי מחיי ולא אראה ברעת עמי. אבל אם אהיה בעולמות העליונים אפעל משם לביטול הגזירות".

ואכן, ביום י"ז באלול תרצ"ט החלה המלחמה האיומה, בה נרצחו נשרפו והומתו שש מיליון יהודים בגין היותם יהודים. בשל כך עטה רבי משה אהרן על עצמו שק ואפר, עד שחלפו חמש שנים, שאז פסקה המלחמה.

גם רבי משה אהרן עצמו דיבר על השואה, ועל ימות המשיח בהזדמנויות שונות, וניסה לפעול רבות לכך.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

הבה נטה אוזן לסוד נפלא מכבשונו של עולם, אשר מגלה לנו אליהו הנביא זכור לטוב: "כך אמר להם הקב"ה לישראל: בני אהובי! כלום חסרתי דבר שאבקש מכם? ומה אני מבקש מכם, אלא שתהיו אוהבין זה את זה, ותהיו מכבדין זה את זה, ותהיו יראים זה מזה!".

הקדוש ברוך הוא מרעיף עלינו כל טוב. הוא אוהב אותנו יותר מכפי שבן תמותה יכול להעלות על הדעת. הוא ברא בעבורנו עולם שלם ומתוקן בכל צרכינו, והוא דואג למחסורנו בכל רגע ובכל שעה. ומה הוא מבקש מאתנו? בקשה עיקרית אחת: שתהיו אוהבי ומכבדים זה את זה.

מן הראוי היה, שכל אחד מאתנו יחיה מתוך תחושה של "מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי". אילו היינו צריכים 'לשלם' כביכול לה' יתברך על הטובות שהוא גומל עמנו, לעולם לא היינו יכולים להשיב לו אפילו מעט מן המעט, אולם הקדוש ברוך הוא אינו מבקש ש'נשלם' לו על כל הטובות שהוא מרעיף עלינו. הוא אינו מצפה מאתנו לגמול, ומי כמוהו יודע עד כמה מוגבלות יכולותינו. רק דבר אחד הוא מבקש: שתהיו אוהבים זה את זה!

האם יכולים אנו להשיב פניו ריקם?

את הדברים, המחיש ה'חפץ חיים' באמצעות משל נפלא:

"משל למה הדבר דומה? לאב עשיר, אשר לא היה עשיר ממנו בכל העולם כלו, ולו מספר בניו. אילו היו הבנים סמוכים על שלחן אביהם, לא היו צריכים לדאוג כל ימי חייהם. אולם הבנים כבר בגרו ועמדו ברשות עצמם, כאשר לפרנסתם הם שולחים ידם במסחר, איש איש כברכת ה' אשר חננו".

הבנים עשו חייל ובכל אשר שמו את ידם - שרתה הברכה. ובכל זאת, היתה קנאת איש באחיו: במקום לשמוח איש בהצלחתו של רעהו, ולרצות בטובת אחיו - היו האחים שקועים יומם ולילה במחשבות ובתחבולות, כיצד יוכלו לעלות איש על אחיו בעשירות ובהצלחה.

באחד הימים, פנה חכם אחד אל האחים הללו ואמר להם:

"אינני מבין אתכם. מדוע אתם מתייגעים כל כך, עסוקים מבקר עד ליל בנסיון לעלות ולהצליח זה יותר מזה? הלא כל ימיכם אתם עלולים להמשיך כך, במרדף בלתי פוסק, איש בעקבות אחיו! היום יעלה פלוני, ומחר אלמוני! אילו הייתם חכמים - הייתם אוהבים זה את זה, חפצים איש בטובת רעהו, ואז כה הייתם משמחים את אביכם - עד שהיה פותח בפניכם את כל אוצרותיו, כך שלא הייתם צריכים לעמול כלל וכלל, ודי היה בכך כדי למלא כל מחסורכם לדורי דורות!

זהו המשל, והנמשל ברור מאליו.

הקב"ה, מלך מלכי המלכים, אשר לו הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד. כל העולם כלו של הקדוש ברוך הוא, ובידו לגדל ולחזק לכל. אילו נמצא חן בעיניו, הרי לא נזדקק למאומה, שכן בידו לספק בשפע וברוח את כל צרכינו, וצרכי בנינו ובניהם עד סוף כל הדורות, בלא טורח ויגיעה!

ומה עלינו לעשות בכדי למצוא חן בעיניו יתברך?

אנחנו צריכים לעשות רק דבר פשוט אחד: לאהוב כל אחד מישראל! בכך - יפתחו בפנינו כל השערים כולם, ואוצרותיו של מלך מלכי המלכים יהיו לנו ולבנינו אחרינו עד עולם!

שעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555